Spis 6 Ads 18/2011 byl spojen se spisem 6 Ads 15/2011 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

6 Ads 15/2011 - 143

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.,** zastoupeného Mgr. Janem Koptišem, advokátem, se sídlem Na Sadech 2017/13, České Budějovice, proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1666/10, a o návrhu žalobce na uložení povinnosti žalované uhradit všechny náklady řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobce **1)** ze dne 18. 9. 2010 proti výrokům I., II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, **2)** ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, a proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, **3)** ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, a proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, **4)** ze dne 6. 5. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 49, **5)** ze dne 21. 9. 2011, ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 15/2011, sp. zn. 6 Ads 16/2011, sp. zn. 6 Ads 17/2011, sp. zn. 6 Ads 18/2011, sp. zn. 6 Ads 40/2011, sp. zn. 6 Ads 41/2011, sp. zn. 6 As 47/2011, sp. zn. 6 As 48/2011, a pod sp. zn. 6 As 49/2011, **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 15/2011.

II. Kasační stížnost žalobce ze dne 18. 9. 2010 proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost žalobce ze dne 18. 9. 2010 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, **se zamítá**.

IV. Kasační stížnost žalobce ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, **se odmítá**.

V. Kasační stížnost žalobce ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, **se zamítá**.

VI. Kasační stížnost žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, **se odmítá**.

VII. Řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, **se zastavuje**.

VIII. Kasační stížnost žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, **se odmítá**.

IX. Řízení o kasační stížnost žalobce ze dne 6. 5. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 49, **se zastavuje**.

X. Kasační stížnost žalobce ze dne 21. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku I. a III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, **se zamítá**.

XI. Výrok II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, **se ruší**.

XII. Kasační stížnost žalobce ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku I. a III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, **se zamítá**.

XIII. Výrok II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, **se ruší**.

XIV. V řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 18. 9. 2010 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 21. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku I. a III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku I. a III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, **se** žalované právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

XV. V řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 18. 9. 2010 proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, a v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 6. 5. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 49, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

XVI. V řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 21. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a v řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

XVII. Ustanovenému zástupci Mgr. Janu Koptišovi, advokátovi, se sídlem Na Sadech 2017/13, České Budějovice, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou ze dne 30. 7. 2010 domáhal přezkumu rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1660/10 (dále také „napadené rozhodnutí žalované“), kterým nebyl žalobci určen advokát k poskytnutí právních služeb podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), neboť žalobce dle žalované nedostatečně specifikoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vůči němuž hodlá podat ústavní stížnost, pro kterou žalobce požadoval určení advokáta. V petitu 2) žaloby žalobce dále požadoval „uhradit všechny náklady skončeného řízení“.

[2] Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, přičemž výrokem I. nárok žalobce na zaplacení „všech nákladů skončeného řízení“ vyloučil k samostatnému projednání (věc byla zapsána pod sp. zn. 30 A 94/2010), neboť jej vyhodnotil jako uplatnění nároku na náhradu škody, a výrokem II. žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované postoupil Městskému soudu v Praze.

[3] Podáním ze dne 18. 9. 2010 (zažurnalizovaným pouze do spisu 30 A 74/2010) žalobce uvedl, že náhradu nákladů řízení požaduje po žalované, přičemž dovozoval, že o náhradě nákladů řízení musí soud rozhodovat ex offo; nebyl proto důvod tento návrh vyloučit k samostatnému řízení, zvláště když se podle žalobce nejednalo o uplatnění náhrady škody. Dále nesouhlasil s postoupením věci městskému soudu, neboť napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno předsedou žalované prostřednictvím pověřené úřední

osoby se sídlem v Brně. Proto proti oběma výrokům usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, podal žalobce kasační stížnost.

[4] Usnesením ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, Krajský soud v Brně vyzval žalobce, aby uvedl, vůči komu směřuje jeho návrh na uhrazení všech nákladů skončeného řízení ze dne 30. 7. 2010, přesnou částku, kterou požaduje uhradit a z jakého důvodu se domáhá uhrazení všech nákladů skončeného řízení.

[5] Usnesením ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, Krajský soud v Brně vyzval žalobce k odstranění vad kasační stížnosti tak, že označí účastníky řízení o kasační stížnosti, uvede, z jakého důvodu kasační stížnost podal, zaplatí soudní poplatek za kasační stížnost a doloží, že je zastoupen advokátem.

[6] Podáním ze dne 24. 10. 2010 se žalobce domáhal opravy usnesením ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, tak, že zde bude označen odpůrce - žalovaná. Dále pozměnil petit žaloby ze dne 30. 7. 2010 týkající se náhrady škody v tom směru, že „škrtá slovo skončeného“.

[7] Usnesením ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, Krajský soud v Brně odmítl podání žalobce týkající se jeho návrhu na přiznání náhrady skončeného řízení, protože žalobce dle názoru krajského soudu řádně nereagoval na výzvu krajského soudu ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6. Dále uvedl, že pokud by se žalobce domáhal náhrady škody, jednalo by se o nárok, který by správní soudy nemohly projednávat, neboť by šlo o soukromoprávní věc, o které rozhodují dle závěru krajského soudu soudy v občanském soudním řízení.

[8] Podáním ze dne 27. 11. 2010 žalobce podal kasační stížnost proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6 a ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, neboť byl přesvědčen o tom, že krajský soud postupoval nesprávně a nezákonně. Návrh na přiznání nákladů řízení neměl být dle žalobce vyloučen k samostatnému projednání, neboť se jím žalobce domáhal náhrady nákladů soudního řízení. Žalobce poukazoval na to, že krajský soud nereagoval na změnu petitu, kterou provedl podáním ze dne 24. 10. 2010. Krajský soud dle názoru žalobce učinil řadu chyb (zejm. vyloučení návrhu na přiznání nákladů řízení k samostatnému projednání), jejichž důsledky dopadly pouze na žalobce. Žalobce rovněž zpochybňoval zákonnost obsazení senátu 30A Krajského soudu v Bně. Žalobce se v neposlední řadě domáhal odnětí věci a přikázání rozhodování jinému senátu téhož soudu.

[9] Usnesením ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15 přiznal Krajský soud v Brně žalobci osvobození od soudních poplatků v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 94/2010. Usnesením z téhož dne č. j. 30 A 94/2010 - 16 Krajský soud v Brně žalobce dále vyzval, aby odstranil vady kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2010 tak, že uvede, z jakého důvodu podal kasační stížnost, čeho se domáhá, a že doloží, že je zastoupen advokátem.

[10] Žalovaná se v řízení pod sp. zn. 30 A 74/2010 ke kasační stížnosti žalobce vyjádřila podáním ze dne 22. 12. 2010, ve kterém se s názorem krajského soudu plně ztotožnila. Vyloučení návrhu, kterým se žalobce domáhal náhrady nákladů skončeného řízení,

k samostatnému projednání podle žalované plně odpovídá formulaci tohoto petitu, přičemž kasační stížnost proti tomuto výroku není dle žalované přípustná. Žalovaná ve vztahu k postoupení žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované uvedla, že má jediné sídlo v Praze, tudíž místně příslušným soudem je Městský soud v Praze. Ohledně složení rozhodující senátu žalovaná poukázala na rozvrh práce a zejm. jeho poznámku ad 1) týkající se úseku správního soudnictví.

[11] Podáním ze dne 13. 1. 2011 žalobce brojil další kasační stížností proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16 a usnesení ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, s odůvodněním, že řízení před krajským soudem je zmatečné, neboť nežádal o osvobození od soudních poplatků, a protože soud vyzývá žalobce k věcem, které již v mezidobí učinil, přičemž uvádí žalobce v omyl.

[12] Podáním ze dne 11. 1. 2011 žalobce namítal neúčinnost doručení písemnosti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15; krajský soud o této námitce rozhodl usnesením ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 38, tak, že návrh jako nedůvodný zamítl.

[13] Usnesením ze dne 20. 1. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 35 přiznal Krajský soud v Brně žalobci osvobození od soudních poplatků v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 74/2010.

[14] Žalovaná se v řízení vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 94/2010 vyjádřila ke kasačním stížnostem žalobce přípisem ze dne 23. 2. 2011, v němž uvedla, že žalobcem napadená rozhodnutí se žalované netýkají a její stanovisko je tudíž bezvýznamné.

[15] Na vyjádření žalované ke kasačním stížnostem reagoval žalobce podáním ze dne 1. 3. 2011, ve kterém uvedl, že žalovaná ve svých vyjádřeních nereflektuje jeho podání, ani relevantní právní předpisy na věc dopadající.

[16] V přípisu ze dne 28. 2. 2011 žalobce rekapituloval obsah jeho předcházejících podání a kasačních stížností. Žalobce vzal zpět návrh ze dne 27. 11. 2010 na odnětí a přikázání věci jinému soudnímu senátu Krajského soudu v Brně a kasační stížnost ze dne 13. 1. 2011 směřující vůči usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16. Dále podal návrh na určení lhůty k provedení procesních úkonů u žádosti o ustanovení advokáta. O tomto návrhu rozhodl zamítavě Nejvyšší správní soud v usneseních ze dne 31. 3. 2011, č. j. Aprk 6/2011 - 43 a č. j. Aprk 7/2011 - 57.

[17] Podáním ze dne 28. 3. 2011 žalobce opětovně namítal neúčinnost doručení písemnosti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15; krajský soud o této námitce rozhodl usnesením ze dne 16. 5. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 76, tak, že návrh odmítl.

[18] Usneseními ze dne 3. 5. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 69, a ze dne 13. 4. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 49, Krajský soud v Brně ustanovil žalobci pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Nikolu Živcovou, advokátku.

[19] Proti tomuto ustanovení žalobce brojil přípisem ze dne 6. 5. 2011, ve kterém dovozoval, že z důvodu nedostatku prostředků nemůže se soudem ustanovenou advokátkou komunikovat. Z důvodu nejasnosti tohoto podání Krajský soud v Brně vyzval žalobce usnesením ze dne 23. 6. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 73, čeho se jím domáhá.

[20] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím soudem ustanovené advokátky doplnil své kasační stížnosti přípisem ze dne 19. 7. 2011 tak, že kasační stížností se dovolává důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukázal na logický rozpor mezi jednotlivými usneseními krajského soudu; pokud krajský soud v řízení pod sp. zn. 30 A 74/2010 jako odpůrce označil žalovanou, není stěžovateli zřejmé, proč v řízení pod sp. zn. 30 A 94/2010 jako odpůrce nikoho neuvedl, a naopak se na upřesnění odpůrce dotazoval. Pokud měl krajský soud určité pochybnosti ohledně toho, vůči komu směřuje petit domáhající se náhrady nákladů řízení, měl k jejich odstranění vyzvat stěžovatele, a nikoli rozhodnout o vyloučení tohoto nároku. Ve vztahu k postoupení zbytku žaloby Městskému soudu v Praze stěžovatel odkazuje na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2008 týkající se určování obecného soudu státu ve věcech, v nichž za stát vystupuje Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, podle kterého je stěžejní adresa příslušného územního pracoviště, a dovozuje, že prostřednictvím pobočky žalované se sídlem v Brně je založena příslušnost Krajského soudu v Brně. Stěžovatel dále argumentuje ustanovením § 40 odst. 1 zákona o advokacii, které zřizuje pobočku a stanovuje jí povinnosti. Ačkoli rozhodování o určení advokáta je dle zákona o advokacii svěřeno předsedovi žalované, je v ustanovení čl. 35a odst. 2 písm. b) Organizačního řádu stanoveno, že určování advokátů provádí pobočka v Brně, na což navazuje i vyhláška č. 275/2006 Sb., podle níž žádosti o určení advokáta mají žadatelé doručovat na pobočku žalované v Brně. Stěžovatel rovněž tvrdil, že veškerá komunikace v průběhu správního řízení probíhala pouze s pobočkou žalované v Brně. Za sídlo správního orgánu ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. proto stěžovatel považoval sídlo pobočky žalované v Brně.

[21] Ve vztahu k řízení vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 94/2010 stěžovatel uvedl, že podle jeho názoru již petit 2) v žalobě ze dne 30. 7. 2010 byl bezvadný, a že z něj bez jakýchkoli pochyb vyplývalo, že se domáhá po žalované uhradit náklady tohoto soudního řízení ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s. Výslovně tuto argumentaci uvedl v podáních ze dne 18. 9. 2010 a 24. 10. 2010. Neuvedení přesné výše částky nepředstavuje dle stěžovatele vadu petitu, neboť v době podání žaloby není možné výši nákladů řízení specifikovat. Stěžovatel se dále domnívá, že tu navíc nebyly podmínky pro odmítnutí podání podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť skutečnost, že na výzvu soudu nereagoval zcela přesně, nepředstavuje důvod pro odmítnutí tohoto podání, kterým se domáhal pouze náhrady nákladů probíhajícího soudního řízení, zvláště když veškeré jemu známé náležitosti návrhu doplnil ve svých podáních ze dne 18. 9. 2010 a 24. 10. 2010. Pokud krajský soud shledal vadu v označení žalovaného správního orgánu, měl stěžovatele v tomto směru řádně poučit, což dle stěžovatele krajský soud neudělal.

[22] Žalovaná na tuto argumentaci stěžovatele reagovala přípisem ze dne 4. 7. 2011, ve kterém uvedla, že jí není zjevné, kdo toto podání učinil – zda stěžovatel P. Č. osobně,

nebo Mgr. Nikola Živcová, advokátka, která by však k takovému úkonu musela mít zmocnění, jež není žalované známo. Žalovaná rovněž odkázala na zákon o advokacii, ale na rozdíl od stěžovatele dovozovala, že zákon nezná pobočku žalované v Brně jako samostatný orgán, který by mohl o čemkoli samostatně rozhodovat; naopak otázka pověření konkrétní osoby vydáním rozhodnutí jménem žalované je věcí interního charakteru, která nemá na určení místní příslušnosti správních soudů dle žalované žádný vliv. Pobočka v Brně představuje pouze jedno z pracovišť žalované, nikoli označení orgánu žalované. I podle Organizačního řádu žalované pobočka v Brně zajišťuje pouze výkon administrativně technických prací; organizační řád navíc nemůže podle žalované založit jakémukoli orgánu pravomoc rozhodovat o něčem, co zákon o advokacii vyhrazuje pouze předsedovi žalované. Z dikce vyhl. č. 275/2006 Sb. žalovaná pouze dovozuje, že žadatelé o určení advokáta mají své žádosti zasílat na pobočku v Brně, nikoli kdo o této žádosti rozhodne. V posuzované věci proto rozhodoval jako orgán předseda žalované, který k tomu dle pověření určil JUDr. Irenu Schejbalovou (ředitelku pobočky žalované), přičemž sídlo žalované jako veřejnoprávní korporace a entity v právním smyslu je Národní 16, Praha 1, tudíž je závěr krajského soudu o tom, že místně příslušným je Městský soud v Praze, správný. Žalovaná rovněž dovozuje, že není nutné, aby zákon o advokacii konkrétně určil sídlo předsedy, neboť předseda žalované představuje pouze orgán veřejnoprávní korporace, přičemž tato instituce již své sídlo zákonem o advokacii stanovené má. Místní příslušnost dle žalované řeší autonomně s. ř. s., argumentace občanským soudním řádem a majetkovými spory proto nemůže na daný případ dopadat.

[23] Podáním ze dne 18. 7. 2011 stěžovatel vzal zpět všechny námitky vůči soudem ustanovené zástupkyni obsažené v přípise ze dne 6. 5. 2011.

[24] Podáním ze dne 29. 8. 2011 soudem ustanovená zástupkyně reagovala na přípis stěžovatele ze dne 6. 5. 2011 a na výzvu krajského soudu obsaženou v usnesení ze dne 23. 6. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 73, když uvedla, že se jedná o návrh podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. na změnu ustanoveného zástupce, resp. návrh na zrušení ustanovení zástupce bez ustanovení jeho náhrady. Jakéhokoli advokáta stěžovatel považuje za podjatého, neboť žalovanou je Česká advokátní komora, která představuje stavovskou organizaci advokátů, tudíž podle stěžovatele existuje pochybnost, zda bude ustanovený advokát konat v jeho nejlepším zájmu. Stěžovatel navíc považuje ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. zakotvující povinné zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti za rozporné s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že ustanovený zástupce sídlí daleko od místa, kde se stěžovatel zdržuje; z důvodu nedostatku peněžních prostředků proto nemůže s ustanovenou advokátkou komunikovat.

[25] Usnesením ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, Krajský soud v Brně zrušil ustanovení Mgr. Nikoly Živcové, advokátky, v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 94/2010; nově ustanovil stěžovatelovi zástupce Mgr. Jana Koptiše, advokáta. Usnesením ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, Krajský soud v Brně zrušil ustanovení Mgr. Nikoly Živcové, advokátky, v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 74/2010; nově ustanovil stěžovatelovi zástupce Mgr. Jana Koptiše, advokáta. Tato usnesení nebyla krajským soudem osobně stěžovateli doručena, proto je doručil Nejvyšší správní soud [přípisy ze dne 2. 1. 2012].

[26] Podáními ze dne 21. 9. 2011, resp. 22. 9. 2011, podal stěžovatel prostřednictvím nově ustanoveného zástupce další kasační stížnosti proti výroku II usnesení ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, jímž byl stěžovateli ustanoven Mgr. Jan Koptiš. Soudem ustanovený zástupce stěžovatele dovozoval, že ustanovení dalšího advokáta bude opět stěžovatelem (v souladu s jeho předchozími podáními) napadeno s argumentací, že žaloba směřuje proti České advokátní komoře, tudíž advokát nemusí jednat v nejlepším zájmu stěžovatele, což má negativní vliv na ústavní práva stěžovatele. Advokát proto dovozuje, že již tímto faktem je narušena nezbytná důvěra mezi ním a stěžovatelem. Advokát dále tvrdil, že v minulosti měl se stěžovatelem zprostředkovaně konflikty, neboť stěžovatel si stěžoval na kolegy s ním spolupracující. Obsahově totožnými podáními adresovanými krajskému soudu advokát rovněž požadoval zrušení svého ustanovení.

[27] Podáním ze dne 20. 10. 2011 stěžovatel osobně uvedl, že argumentaci soudem ustanoveného advokáta považuje za lživou, a dokládal, že návrh ze dne 6. 5. 2011 vzal zpět. Poukazoval na to, že krajský soud mu neoznámil, že jeho rozhodnutími došlo ke změně advokáta, přičemž tvrdil, že je způsobilý vystupovat před soudem i bez zástupce.

[28] Podáním ze dne 10. 1. 2012 stěžovatel dovozoval zmatečnost v řízení před krajským soudem, neboť ten podle názoru stěžovatele nezákonně rozhodoval o ustanovení nového zástupce bez opory v podkladu. Stěžovatel s ustanovenou zástupkyní Mgr. Nikolou Živcovou nakonec souhlasil. Stěžovateli není znám obsah podání ze dne 29. 8. 2011, neboť jej neučinil, ani o něm nebyl nikým informován. Stěžovatel opakovaně zdůraznil, že původní námitky ze dne 6. 5. 2011 proti ustanovené zástupkyni Mgr. Nikole Živcové vzal zpět, na což krajský soud dle stěžovatele nijak nereagoval. Stěžovatel rovněž brojil proti tomu, že mu usnesení o ustanovení nového zástupce nebylo krajským soudem doručeno. Stěžovatel nesouhlasil ani s nově ustanoveným zástupcem Mgr. Janem Koptišem. Stěžovatel se proto domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122.

K výroku I.:

[29] Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se devět označených řízení spojuje ke společnému projednání podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Ve všech řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisejí, a soud je tohoto názoru, že společné projednání je z důvodu procesní ekonomie vhodnější; jedná se totiž o rozhodnutí téhož krajského soudu vydaná v soudních řízeních vedených u Krajského soudu v Brně, která byla vyvolána týmž podáním stěžovatele - žalobou ze dne 30. 7. 2010. Jejich samostatné posouzení by mohlo být podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu spojeno se značnými procesními obtížemi a zmatečností, neboť jednotlivé kasační stížnosti na sebe úzce, jak bude dále náležitě vysvětleno, navazují.

[30] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že za stěžejní otázku tohoto případu považuje to, který správní soud je místně příslušný k rozhodování o žalobách proti rozhodnutím České advokátní komory, k čemuž se podrobně vyjadřuje v odůvodnění výroku III. tohoto

rozsudku. Nejvyšší správní soud se přitom k obdobným kasačním stížnostem stěžovatele již v minulosti vyjádřil, v téže právní věci není důvodu se od již vynesených názorů na místní příslušnost krajského soudu odchýlit - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2012, č. j. 2 As 141/2011 - 27.

[31] Nejvyšší správní soud ke svému postupu dále poznamenává, že nepřistoupil k samostatnému posouzení kasačních stížností ze dne 21. 9. 2011, ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012, jimiž stěžovatel, resp. soudem ustanovený zástupce, brojí proti rozhodnutím krajského soudu ohledně změny v zastupování stěžovatele, přičemž teprve následně by se vypořádal se zbylými kasačními stížnostmi stěžovatele. Takovýto postup by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, navíc by vedl ke značným obtížím, neboť posouzení důvodnosti kasačních stížností ze dne 21. 9. 2011, ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 je úzce navázáno na posouzení i předcházejících rozhodnutí krajského soudu a na podání stěžovatele v dané věci - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2006, č. j. 8 Afs 144/2005 - 137. Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke společnému rozhodnutí o všech kasačních stížnostech stěžovatele, přičemž považoval za splněnou podmínku podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu ke všem kasačním stížnostem. Ve vztahu ke kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, a ke kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, Nejvyšší správní soudu uzavírá, že za důvody předmětných kasační stížností považoval i ty, které uvedla Mgr. Nikola Živcová v podání ze dne 19. 7. 2011, neboť stěžovatel s její argumentací podle podání ze dne 10. 1. 2012 souhlasil (byť rozporoval její následné kroky v dané věci a požadoval její potrestání).

[32] Nejvyšší správní soud byl při posuzování splnění podmínek podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. veden tím, aby umožnil co nejrychlejší řešení věci. V posuzovaném případě je žaloba datována dnem 30. 7. 2010, přičemž za současného stavu se řeší pouze procesní otázky řízení, nikoli to, zdali je napadené rozhodnutí žalované v souladu se zákonem či nikoli. Následná procesní aktivita stěžovatele totiž i přes značný časový úsek (postup krajského soudu zaměřený k odstranění vad kasační stížnosti trval přes rok) vedla k tomu, že ve vztahu k žalobě ze dne 30. 7. 2010 bylo podáno 5 kasačních stížností, přičemž ani jednou z nich není napadáno meritorní posouzení věci, neboť k tomu v důsledku postupu stěžovatele nebyl příslušnému soudu dán prostor.

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v případě „řetězení“ kasačních stížností zásadně nejprve samostatně posuzuje ty, jimiž jsou napadány rozhodnutí krajského soudu týkající se podmínek řízení (ustanovení advokáta, osvobození od soudních poplatků). Ve výjimečných případech, např. z důvodu procesní ekonomie (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2006, č. j. 8 Afs 144/2005 - 137), však Nejvyšší správní soud kasační stížnosti směřující vůči meritorním a procesním rozhodnutím může posoudit společně. V posuzovaném případě přitom Nejvyšší správní soud shledal důvod pro jejich společné posouzení, neboť pokud by rozhodoval „samostatně“ o kasačních stížnostech ze dne 21. 9. 2011, ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 týkající se ustanovených advokátů, musel by se rovněž s ohledem na odůvodnění výroku V. a XI. tohoto rozsudku vypořádat s charakterem řízení vedeného před Krajským soudem v Brně

pod sp. zn. 30 A 94/2010, což by bylo v řízení o kasační stížnosti týkající se pouze přezkumu rozhodnutí o ustanovení advokáta nanejvýš obtížné.

[34] Nejvyšší správní soud dále nemůže odhlédnout od charakteru postupu stěžovatele, který je Nejvyššímu správnímu soudu znám z dalších věcí vedených stěžovatelem před správními soudy (k datu rozhodování Nejvyššího správního soudu je stěžovatel evidován jako účastník přibližně 315 věcí před Nejvyšším správním soudem) a jenž se projevil i v tomto případě. Jakýkoli úkon správních soudů je totiž stěžovatelem napadán; dokonce i takové úkony, kterými je stěžovateli vyhověno. V posuzovaném případě např. stěžovatel nejprve požadoval ustanovit advokáta (podání ze dne 24. 1. 2011), jeho ustanovení následně urgoval podáním ze dne 28. 2. 2011. Poté, co byla stěžovateli ustanovena Mgr. Nikola Živcová, toto napadal podáním ze dne 6. 5. 2011, které následně vzal zpět přípisem ze dne 18. 7. 2011. S argumentací Mgr. Nikoly Živcové vyslovil v podání ze dne 10. 1. 2012 souhlas, přičemž zároveň žádal její potrestání.

[35] Za situace, kdy stěžovatel určitou věc chce, následnou reakci ze strany správních soudů však pro „nesprávnost, nezákonnost, zmatečnost a rozpornost“ napadá, by Nejvyšší správní soud musel vzhledem k výrokům XI. a XIII. tohoto rozsudku ustanovit advokáta sám, neboť řízení o kasační stížnosti po nabytí účinnosti zákona č. 303/2011 Sb. je plně soustředěno u tohoto soudu. Jelikož stěžovatel brojí - jak bylo výše popsáno - vůči jakémukoli úkonu správního soudu a protože najít advokáta, ke kterému by stěžovatel měl důvěru a s jehož ustanovením by souhlasil, je nanejvýš obtížné (přičemž stěžovatel správnímu soudu nikdy nesdělil, vůči kterému konkrétnímu advokátovi by měl důvěru, naopak v řízeních směřujících vůči žalované namítá paušální podjatost všech advokátů, kteří jsou ex lege členy žalované), přistoupil Nejvyšší správní soud k tomu, že spojil řízení týkající se přezkumu rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 30 A 74/2010 a 30 A 94/2010, neboť stěžovatel až do pravomocného rozhodnutí o kasačních stížnostech ze dne 21. 9. 2011, ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 je formálně zastoupen advokátem Mgr. Janem Koptišem, tudíž splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., přičemž předchozí advokátka Mgr. Nikola Živcová doplnila kasační stížnosti stěžovatele týkající se merita věc (s čímž stěžovatel vyjádřil souhlas v podání ze dne 10. 1. 2012).

K výroku II.:

[36] Kasační stížnost ze dne 18. 9. 2010 proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, je nepřípustná, neboť tímto výrokem krajský soud vyloučil věc k samostatnému projednání. Jedná se o rozhodnutí, kterým krajský soud upravil vedení předmětného řízení, kasační stížnost je tudíž proti němu ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46, ohledně přípustnosti kasační stížnosti vůči obdobnému procesnímu institutu v podobě spojení věci.

K výroku III.:

[37] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2010 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9,

v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a důvody kasační stížnosti, neboť ji shledal přípustnou ve smyslu ustanovení § 104 s. ř. s.

[38] Ve vztahu k výroku č. II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, a postoupení žaloby vůči napadenému rozhodnutí žalované Městskému soudu v Praze považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní určit, který soud je místně příslušný k řízením o žalobách vůči České advokátní komoře.

[39] Česká advokátní komora vznikla na základě zákona o advokacii a představuje profesní zájmové sdružení, které bylo zákonem o advokacii svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Česká advokátní komora jako celek představuje správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za sídlo České advokátní komory pak ustanovení § 40 odst. 1 zákona o advokacii stanoví Prahu. Místně příslušným soudem rozhodujícím v řízení o žalobě vůči České advokátní komoře je proto soud, v jehož obvodu je sídlo žalovaného správního orgánu, tj. Městský soud v Praze, v souladu s ustanovením § 7 odst. 2 s. ř. s., neboť zákon o advokacii ani jiný právní předpis nestanoví z tohoto obecného pravidla výjimku. Ke stejnému závěru implicitně došel i Nejvyšší správní soud v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 19/2008 - 103, ve kterém přezkoumával rozhodnutí Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory. Výslovně je tento závěr (dokonce mezi týmiž účastníky) vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2012, č. j. 2 As 141/2011 - 27.

[40] K argumentaci stěžovatele judikaturou Nejvyššího soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení před správními soudy nelze bez dalšího odkazovat na závěry učiněné Nejvyšším soudem ve stanovisku ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. Cpjn 203/2008, neboť Nejvyšší soud se v citovaném stanovisku vyjádřil k otázce místní příslušnosti v řízení před civilními soudy podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Úprava místní příslušnosti je však pro správní soudnictví autonomně řešena v s. ř. s., resp. ve zvláštních předpisech, závěry civilních soudů ohledně místní příslušnosti proto nejsou ve správním soudnictví použitelné.

[41] Poukazuje-li stěžovatel na to, že napadené rozhodnutí žalované vyhotovovala pobočka v Brně, na což reaguje žalovaná tím, že v souladu se zákonem o advokacii rozhodoval předseda žalované se sídlem v Praze, Nejvyšší správní soud musí poukázat na to, že z hlediska určení místní příslušnosti podle ustanovení § 7 s. ř. s. je zcela irelevantní, který orgán v rámci České advokátní komory správní rozhodnutí vydal, resp. vyhotovil a doručoval. Za stěžejní Nejvyšší správní soud považuje to, že subjektem vystupujícím v soudním řízení před správními soudy je Česká advokátní komora jako celek. Česká advokátní komora tedy představuje správní orgán, podle jehož sídla v Praze je určována místní příslušnost správních soudů, konkrétně Městského soudu v Praze. Posouzení, který orgán či organizační součást správní rozhodnutí vydal, může mít případný vliv na posouzení zákonnosti takového aktu, nikoli na určení místní příslušnosti správních soudů. Zákon o advokacii zřídil jako jediný správní orgán ve smyslu s. ř. s. Českou advokátní komoru.

[42] Zákon o advokacii sice hovoří o pobočce v Brně a orgánech v podobě sněmu, představenstva, předsedy Komory, kontrolní rady, kárné komise, odvolací kárné komise, zkušební komise, ale tím pouze vytváří jednotlivé orgány veřejnoprávní korporace (profesního sdružení), které případně vedou příslušné řízení jako funkčně příslušné organizační složky veřejnoprávní korporace ve smyslu ustanovení § 130 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Tyto jednotlivé organizační složky však nepředstavují samostatný správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž jsou součástí správního orgánu - veřejnoprávní korporace České advokátní komory. Nemají proto samostatné sídlo ve smyslu ustanovení § 7 s. ř. s., pomocí něhož by bylo možno určit místní příslušnost jiného soudu než Městského soudu v Praze.

[43] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že příslušným soudem pro řízení o správních žalobách podle s. ř. s. směřujících vůči aktům České advokátní komory je Městský soud v Praze; přitom je lhostejné, která organizační složka této veřejnoprávní korporace vydala určitý akt, resp. která pobočka se stěžovatelem komunikovala.

[44] Poukazuje-li stěžovatel na údajný logický rozpor mezi výroky I. a II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatelem vytýkané vady vyplývají z povahy věci a z toho, jak formuloval žalobu ze dne 30. 7. 2011. V petitu č. 1 stěžovatel výslovně hovoří o České advokátní komoře a požaduje zrušení rozhodnutí vydané Českou advokátní komorou - krajský soud proto správně vyvodil, že žalovanou je Česká advokátní komora. Naopak v petitu č. 2 požaduje bez bližšího určení uhradit nespecifikované náklady skončeného řízení. V případě osoby stěžovatele - jak je známo Nejvyššímu správnímu soudu z jeho soudní činnosti, neboť ke dni rozhodování byl stěžovatel účastník přibližně 315 řízení před tímto soudem - však z takto formulovaného petitu zdaleka není zřejmé, po kom a co stěžovatel požaduje, neboť stěžovatel běžně používaným termínům přiřazuje zcela odlišný význam. Za takové situace, kdy se se stejnými problémy ve vztahu ke stěžovateli potýkají krajské soudy (zejm. Krajský soud v Českých Budějovicích, Městský soud v Praze a Krajský soud v Brně), proto krajský soud petit č. 2 správně podle názoru Nejvyššího správního soudu vyloučil k samostatnému projednání.

[45] O tom, že stěžovatel ve skutečnosti požadoval něco jiného, než co odpovídá všeobecně přijímanému výkladu stěžovatelem použitých pojmů, svědčí v posuzovaném případě i jeho následná podání ze dne 18. 9. 2010 a 24. 10. 2010. Petit č. 2 v žalobě ze dne 30. 7. 2010 stěžovatel původně formuloval takovým způsobem, který by odůvodňoval závěr učiněný krajským soudem v usnesení ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, že se jím stěžovatel domáhá náhrady nákladů správního řízení, o níž však nemají pravomoc správní soudy rozhodovat. V následných podáních ze dne 18. 9. 2010 a 24. 10. 2010 však svůj petit modifikoval takovým způsobem, že požaduje náhradu nákladů tohoto probíhajícího soudního řízení přezkoumávajícího rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že shledává podstatný rozdíl v tom, zda účastník řízení požaduje náhradu nákladů probíhajícího soudního nebo proběhnuvšího správního řízení. Každý tento nárok upravují rozdílné předpisy a mohou mít pravomoc o něm rozhodovat odlišné soudy.

[46] Krajský soud v Brně proto neměl podle názoru Nejvyššího správního soudu jinou možnost, než-li petit na zaplacení „skončeného řízení“ vyloučit k samostatnému projednání. Pokud by krajský soud postupoval tak, jak stěžovatel navrhuje v podání ze dne 19. 7. 2011, tj. vyzval by stěžovatele k odstranění vad tohoto petitu, narazil by takovýto postup na to, že žaloba ze dne 30. 7. 2010 v petitu č. 1 jednoznačně směřuje vůči žalované. Stěžovatel by proto i takovouto výzvu mohl napadnout s argumentací, že v petitu č. 1 žaloby ze dne 30. 7. 2010 hovoří o žalované a že účastníkem řízení vedeném před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 74/2010 je tudíž Česká advokátní komora.

[47] Pokud stěžovatel žalobu ze dne 30. 7. 2010 koncipoval tak, že z části jednoznačně směřovala vůči žalované, z části proti neurčitému subjektu, postupoval krajský soud ve vztahu ke stěžovateli správně, pokud v záhlaví usnesení ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, označil jako žalovaný správní orgán Českou advokátní komoru, kterou musel krajský soud jako žalovanou označit ve vztahu k výroku II. tohoto usnesení, přičemž ve vztahu k výroku I. téhož usnesení konstatoval, že teprve bude další účastníky řízení zjišťovat. Proto krajský soud správně v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 94/2010 následně zjišťoval, vůči komu petit č. 2 žaloby ze dne 30. 7. 2010 směřuje.

[48] Kasační stížnost žalobce ze dne 18. 9. 2010 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

K výroku IV.:

[49] Kasační stížnost žalobce ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, je nepřípustná, neboť tímto usnesením krajský soud vyzval stěžovatele k odstranění vad podání. Jedná se o rozhodnutí, kterým krajský soud upravil vedení předmětného řízení, kasační stížnost je tudíž proti němu ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47, ohledně přípustnosti kasační stížnosti vůči obdobnému procesnímu institutu v podobě výzvy k zaplacení soudního poplatku) a Nejvyšší správní soud ji musel odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

[50] Kasační stížnost ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 6, byla navíc podána opožděně, neboť lhůta pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 2 marně uplynula 2. 11. 2011, přičemž stěžovatel podal kasační stížnost k poštovní přepravě až 1. 12. 2011. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 94/2010 - 6 ze dne 7. 10. 2010 proto musel odmítnout i podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

K výroku V.:

[51] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, v

souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a důvody kasační stížnosti, neboť ji shledal přípustnou ve smyslu ustanovení § 104 s. ř. s.

[52] Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše ohledně odůvodnění výroku č. III. tohoto rozsudku, krajský soud správně vyloučil k samostatnému projednání petit stěžovatele, jímž se neurčitě domáhal úhrady všech nákladů skončeného řízení, neboť z jeho dikce nebylo zjevné, co a po kom stěžovatel požaduje. Původní formulace tohoto petitu odůvodňuje závěr, že se stěžovatel domáhal náhrady proběhnuvšího správního řízení. Následně však stěžovatel tento petit podstatným způsobem změnil (viz. podání stěžovatele ze dne 24. 10. 2010), a to tak, že požaduje náhradu nákladů probíhajícího soudního řízení o jeho žalobě ze dne 30. 7. 2010 proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1660/10, v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. V důsledku výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9 (jenž správně reagoval na stěžovatelův nejasný petit 2) v žalobě ze dne 30. 7. 2010) a následné podstatné změně tohoto petitu ve spojení se změněnou argumentací stěžovatele došlo k tomu, že předmětem řízení vedeného před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 94/2010 je náhrada nákladů soudního řízení vedeného před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 74/2010.

[53] Nárok na náhradu nákladů probíhajícího soudního řízení ale nemůže představovat samostatný předmět řízení. O náhradě nákladů řízení totiž správní soudy musejí ex offo rozhodovat podle ustanovení § 60 s. ř. s.

[54] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, je nesprávné, neboť z následných podání stěžovatele ze dne 18. 9. 2010 a 24. 10. 2010 je zjevné, že se stěžovatel domáhá náhrady nákladů soudního řízení vedeného před Krajským soudem pod sp. zn. 30 A 74/2010 vůči žalované. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud jej za dané situace nemohl zrušit, neboť by tím nepřispěl jakýmkoli způsobem k ochraně práv stěžovatele. O nákladech soudního řízení vedeného před Krajským soudem pod sp. zn. 30 A 74/2010 o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1660/10, totiž bude soudem rozhodováno v příslušném řízení, tj. v posuzovaném případě o nich rozhodne Městský soud v Praze, kterému byla žaloba ze dne 30. 7. 2010 postoupena výrokem II. usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 74/2010 - 9 ze dne 27. 8. 2010.

[55] Nejvyšší správní soud nemůže odhlédnout od procesních důsledků a komplikací v případě, kdy by zrušil usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 94/2010 - 10 ze dne 15. 11. 2010 a věc by vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Jelikož nemůže probíhat samostatné soudní řízení, jehož předmětem by byl nárok na náhradu nákladů jiného soudního řízení (o nichž by navíc bylo ex offo rozhodováno v daném řízení podle ustanovení § 60 s. ř. s.), musel by krajský soud po kasačním zásahu Nejvyššího správního soudu takovéto řízení „spojit“ s hlavní věcí, kterou představuje žaloba ze dne 30. 7. 2010 proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010. Protože tato věc byla v mezidobí Krajským soudem v Brně správně postoupena Městskému soudu v Praze (srov. odůvodnění k výroku III. tohoto rozsudku), musel by tento návrh rovněž postoupit Městskému soudu v Praze, který by ho musel spojit s řízením u něj vedeným o hlavní věci.

[56] Protože by takovýto postup vedl pouze k dalším procesním komplikacím a protože na právní pozici stěžovatele by to ničeho nezměnilo - zvláště když o nákladech předmětného soudního řízení o hlavní věci by bylo i bez takového postupu Městským soudem v Praze rozhodováno a když Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat výrok o vyloučení věci (k tomu srov. odůvodnění k výroku II. tohoto rozsudku) - nepovažuje Nejvyšší správní soud za vhodné a správné zrušit usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10.

[57] Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

K výroku č. VI.:

[58] Ke kasační stížnosti žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, jímž byl stěžovatel osvobozen od placení soudních poplatků, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatel v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 30 A 94/2011 teprve až po vydání napadeného usnesení požádal o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z jeho soudní činnosti známo, že před Krajským soudem v Brně vede stěžovatel velké množství řízení, které jsou si časově velmi blízké, přičemž krajský soud mu na základě obdobného podkladu doloženého v tomto řízení osvobození od soudních poplatků přiznával.

[59] Stěžovatel namítá jako důvod kasační stížnosti zmatečnost řízení před krajským soudem a skutečnost, že krajský soud vydal rozhodnutí - usnesení o osvobození od soudních poplatků - aniž by k tomu měl podklad. Následně však sám stěžovatel podáním ze dne 14. 1. 2011 o osvobození od soudních poplatků požádal. Za takovéto situace dovozovat nezákonnost rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků, když stěžovatel následným podáním o osvobození od soudních poplatků žádá, by bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu nesprávné, neboť ačkoli stěžovatel proti osvobození od soudních poplatků brojí, sám o něj také žádá. Za takové situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup stěžovatele je zjevně rozporný a že argumentace stěžovatele v kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2011 jen nepřípadně cituje bez souvislosti s věcí jeden z pojmů procesního práva a je pouze účelová.

[60] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel napadá osvobození od soudních poplatků, která sám následně požaduje, je kasační stížnost rozporná, nelogická a nevážně míněná, protože stěžovatel nesouhlasí s tím, co sám rovněž požaduje. Kasační stížností ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, proto není s ohledem na výše uvedené řádně uplatněn jakýkoli důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., stěžovatel pouze uplatnil jiné důvody ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud ji proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl.

K výroku VII.:

[61] Kasační stížností ze dne 13. 1. 2011 stěžovatel dále brojil proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, kterým byl vyzván k odstranění vad kasační stížnosti. Kasační stížnost proti tomuto usnesení je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., neboť tímto usnesením se upravuje vedení řízení.

[62] Podáním ze dne 28. 2. 2011 stěžovatel však vzal kasační stížnost ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, zpět.

[63] Protože s. ř. s. stojí na dispoziční zásadě, tj. správní soudy jsou vázány návrhem účastníka na zahájení řízení, je na místě v případě zpětvzetí návrhu směřujícího proti aktu, vůči němuž je takovéto podání nepřípustné, řízení o takovémto návrhu zastavit podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. namísto odmítnutí takového návrhu podle ustanovení § 46 odst. 1 s. ř. s.

[64] Jelikož stěžovatel podáním ze dne 28. 2. 2011 vzal kasační stížnost ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, zpět, rozhodl Nejvyšší správní soud o zastavení řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

K výroku VIII.:

[65] Kasační stížnost žalobce ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, je nepřípustná, neboť tímto usnesením krajský soud vyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti. Jedná se o rozhodnutí, kterým krajský soud upravil vedení předmětného řízení, kasační stížnost je tudíž proti němu ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47, ohledně přípustnosti kasační stížnosti vůči obdobnému procesnímu institutu v podobě výzvy k zaplacení soudního poplatku) a Nejvyšší správní soud ji musel odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

[66] Kasační stížnost ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, byla navíc podána opožděně, neboť lhůta pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 2 marně uplynula 22. 11. 2010, kdy byla výzva v souladu s ustanovením § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, stěžovateli doručena 10. dnem po vyvěšení, tj. 8. 11. 2010, přičemž stěžovatel podal kasační stížnost k poštovní přepravě až 14. 1. 2011. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, proto musel odmítnout i podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

K výroku IX.:

[67] Podáním ze dne 6. 5. 2011 stěžovatel brojil proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 49, kterým byla stěžovateli ustanovena zástupkyně Mgr. Nikola Živcová. Podáním ze dne 18. 7. 2011 stěžovatel vzal tuto kasační stížnost zpět,

Nejvyšší správní soud proto rozhodl o zastavení řízení o této kasační stížnosti podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

K výroku X.:

[68] Výrokem I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, bylo zrušeno ustanovení Mgr. Nikoly Živcové, advokátky, jako zástupkyně stěžovatele. Výrokem III. téhož usnesení jí byla krajským soudem přiznána odměna za 2 úkony právní služby. K zrušení ustanovení Mgr. Nikoly Živcové krajský soud přistoupil proto, že podáním ze dne 6. 5. 2011 proti tomuto ustanovení stěžovatel důrazně brojil. Následným podáním ze dne 18. 7. 2011 však stěžovatel veškeré své předchozí námitky proti jeho zastupování Mgr. Nikolou Živcovou vzal zpět, přičemž v přípise ze dne 20. 10. 2011 stěžovatel prohlásil, že je způsobilý vystupovat před soudem i bez zástupce. Na této argumentaci stěžovatel setrval i v dalším podání ze dne 10. 1. 2012.

[69] Nejvyšší správní soud shledává v postupu krajského soudu zmatečnost řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (k níž Nejvyšší správní soud přihlíží podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ex offo), neboť krajský soud zrušil ustanovení Mgr. Nikoly Živcové jako zástupce stěžovatele, ačkoli ten již od 18. 7. 2011 s jejím ustanovením souhlasil a jiného zástupce nepožadoval, tj. neexistoval tu návrh odůvodňující takovýto postup krajského soudu (srov. výrok XII. tohoto rozsudku). K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 4 Ads 135/2009 - 82. Nejvyšší správní soud však vzhledem k okolnostem případu neshledává vhodné výrok I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, rušit, neboť ve spojení s tím, že podle výroku XI. tohoto rozsudku ruší i výrok II. téhož usnesení, by „obživlo“ ustanovení Mgr. Nikoly Živcové jako zástupkyně stěžovatele. Ten však, ačkoli ji v podání ze dne 18. 7. 2011 a 10. 1. 2012 vyslovil důvěru, rovněž podle podání ze dne 10. 1. 2012 požaduje, aby ji soud udělil písemnou výtku pro neplnění úkolů zástupce odpovídajícím způsobem.

[70] Z těchto podání stěžovatele proto Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že stěžovatel žádá potrestání Mgr. Nikoly Živcové, což odůvodňuje závěr, že se narušila nezbytná důvěra mezi stěžovatelem a Mgr. Nikolou Živcovou. Obnovení jejího ustanovení jako zástupkyně stěžovatele za situace, kdy stěžovatel vyjadřuje vůli a schopnost vystupovat v řízení osobně, kdy předmět řízení vedeného před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 94/2010 nemůže samostatně obstát (srov. výrok V. tohoto rozsudku) a kdy stěžovatel požaduje její potrestání, by proto dle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo vhodné ani možné, protože v řízení vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 94/2010 nebude v důsledku výroku V. tohoto rozsudku pokračováno.

[71] Ve vztahu k výroku III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, konstatuje Nejvyšší správní soud přípustnost kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 1/2007 - 64 ze dne 1. 6. 2010), neshledává však její důvodnost. Krajský soud přiznal Mgr. Nikole Živcové odměnu za dva úkony právní služby, kterými byly podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů - převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti. Za převzetí a přípravu zastoupení podle

ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky se přitom považuje i to, že se namísto porady s klientem konalo nahlížení do spisu, které Mgr. Nikola Živcová učinila dne 3. 5. 2011 (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40). Za druhý úkon právní služby krajský soud správně považoval doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 7. 2011.

K výroku XI.:

[72] Výrokem II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, byl stěžovateli pro řízení vedené před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 94/2010 ustanoven nový zástupce Mgr. Jan Koptiš. K ustanovení nového zástupce namísto dosavadní zástupkyně Mgr. Nikoly Živcové krajský soud přistoupil proto, že podáním ze dne 6. 5. 2011 proti tomuto ustanovení stěžovatel důrazně brojil. Následným podáním ze dne 18. 7. 2011 však stěžovatel veškeré své předchozí námitky proti jeho zastupování Mgr. Nikolou Živcovou vzal zpět, přičemž v přípise ze dne 20. 10. 2011 stěžovatel prohlásil, že je způsobilý vystupovat před soudem i bez zástupce. Výhrady proti nově ustanovenému zástupci obsahovalo i podání stěžovatele ze dne 10. 1. 2012.

[73] Nejvyšší správní soud proto shledal v postupu krajského soudu zmatečnost řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (k níž Nejvyšší správní soud přihlíží podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ex offo), neboť krajský soud změnil stěžovateli zástupce, ačkoli ten již od 18. 7. 2011 s ustanovením Mgr. Nikoly Živcové souhlasil a jiného zástupce nepožadoval, tj. neexistoval tu návrh odůvodňující takovýto postup krajského soudu. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 4 Ads 135/2009 - 82.

[74] Nejvyšší správní soud proto zrušil pouze výrok II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, neboť stěžovatel přípisem ze dne 20. 10. 2011 vyjádřil schopnost a úmysl vystupovat v řízení před krajským soudem osobně. Protože v řízení vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 94/2010 nebude v důsledku výroku V. tohoto rozsudku pokračováno, přistoupil Nejvyšší správní soud pouze ke zrušení tohoto výroku, aniž by věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť za dané procesní situace by to nebylo možné (k tomu srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38).

K výroku XII.:

[75] Výrokem I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, bylo zrušeno ustanovení Mgr. Nikoly Živcové, advokátky, jako zástupkyně stěžovatele. Výrokem III. téhož usnesení jí byla krajským soudem přiznána odměna za 2 úkony právní služby. K zrušení ustanovení Mgr. Nikoly Živcové krajský soud přistoupil proto, že podáním ze dne 6. 5. 2011 proti tomuto ustanovení stěžovatel důrazně brojil. Následným podáním ze dne 18. 7. 2011 však stěžovatel veškeré své předchozí námitky proti jeho zastupování Mgr. Nikolou Živcovou vzal zpět, přičemž v přípise ze dne 20. 10. 2011 stěžovatel prohlásil, že je způsobilý vystupovat před soudem i bez zástupce. Na této argumentaci stěžovatel setrval i v dalším podání ze dne 10. 1. 2012.

[76] Nejvyšší správní soud shledává v postupu krajského soudu zmatečnost řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (k níž Nejvyšší správní soud přihlíží podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ex offo), neboť krajský soud zrušil ustanovení Mgr. Nikoly Živcové jako zástupce stěžovatele, ačkoli ten již od 18. 7. 2011 s jejím ustanovením souhlasil a jiného zástupce nepožadoval, tj. neexistoval tu návrh odůvodňující takovýto postup krajského soudu. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 4 Ads 135/2009 - 82. Nejvyšší správní soud však vzhledem k okolnostem případu neshledává vhodné výrok I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, rušit, neboť ve spojení s tím, že podle výroku XIII. tohoto rozsudku ruší i výrok II. téhož usnesení, by „obživlo“ ustanovení Mgr. Nikoly Živcové jako zástupkyně stěžovatele. Ten však, ačkoli ji v podání ze dne 18. 7. 2011 a 10. 1. 2012 vyslovil důvěru, rovněž podle podání ze dne 10. 1. 2012 požaduje, aby ji soud udělil písemnou výtku pro neplnění úkolů zástupce odpovídajícím způsobem. Z těchto podání stěžovatele proto Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá závěr, že stěžovatel žádá potrestání Mgr. Nikoly Živcové, což odůvodňuje závěr, že se narušila nezbytná důvěra mezi stěžovatelem a Mgr. Nikolou Živcovou. Obnovení jejího ustanovení jako zástupkyně stěžovatele za situace, kdy stěžovatel vyjadřuje vůli a schopnost vystupovat v řízení osobně, kdy v řízení před krajským soudem, který bude meritorně řešit po splnění procesních podmínek žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované, není zastoupení advokátem povinné a kdy stěžovatel požaduje její potrestání, by proto dle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo vhodné. Městský soud v Praze, který bude o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalované rozhodovat, by s největší pravděpodobností proto musel přistoupit k opětovnému zrušení jejího ustanovení; takovýto postup by však byl v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení a zatížil by správní soudy a stěžovatele další administrativou.

[77] Ve vztahu k výroku III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, konstatuje Nejvyšší správní soud přípustnost kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64), neshledává však její důvodnost. Krajský soud přiznal Mgr. Nikole Živcové odměnu za dva úkony právní služby, kterými byly podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů - převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti. Za převzetí a přípravu zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky se přitom považuje i to, že se namísto porady s klientem konalo nahlížení do spisu, které Mgr. Nikola Živcová učinila dne 3. 5. 2011 (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40). Za druhý úkon právní služby krajský soud správně považoval doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 7. 2011.

K výroku XIII.:

[78] Výrokem II. usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 74/2010 - 122 ze dne 14. 9. 2011 byl stěžovateli pro řízení vedené před krajským soudem pod sp. zn. 30 A 74/2010 ustanoven nový zástupce Mgr. Jan Koptiš. K ustanovení nového zástupce namísto dosavadní Mgr. Nikoly Živcové krajský soud přistoupil proto, že podáním ze dne 6. 5. 2011 proti tomuto ustanovení stěžovatel důrazně brojil. Následným podáním ze dne 18. 7. 2011 však stěžovatel veškeré své předchozí námitky proti jeho zastupování Mgr. Nikolou

Živcovou vzal zpět, přičemž v přípise ze dne 20. 10. 2011 stěžovatel prohlásil, že je způsobilý vystupovat před soudem i bez zástupce. Výhrady proti nově ustanovenému zástupci obsahovalo i podání stěžovatele ze dne 10. 1. 2012.

[79] Nejvyšší správní soud proto shledal v postupu krajského soudu zmatečnost řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (k níž Nejvyšší správní soud přihlíží podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ex offo), neboť krajský soud změnil stěžovateli zástupce, ačkoli ten již od 18. 7. 2011 s ustanovením Mgr. Nikoly Živcové souhlasil a jiného zástupce nepožadoval, tj. neexistoval tu návrh odůvodňující takovýto postup krajského soudu. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 4 Ads 135/2009 - 82.

[80] Nejvyšší správní soud proto zrušil pouze výrok II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, neboť na něm není závislý žádný další výrok. Stěžovatel navíc následně přípisem ze dne 20. 10. 2011 vyjádřil schopnost a úmysl vystupovat v řízení před krajským soudem osobně. Protože v řízení před krajskými soudy na rozdíl od řízení před Nejvyšším správním soudem podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. není zastoupení advokátem povinné a protože stěžovatel v řadě svých podání vyjadřuje vůli vystupovat v jím vedených řízeních osobně, přistoupil Nejvyšší správní soud pouze ke zrušení tohoto výroku, aniž by věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť za dané procesní situace by to nebylo vhodné (k tomu srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38). Výsledkem tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu totiž je, že o žalobě ze dne 30. 7. 2010 bude na místo Krajského soudu v Brně rozhodovat Městský soud v Praze, tudíž Krajský soud v Brně by neměl možnost o zastoupení stěžovatele rozhodnout; navíc za situace, kdy stěžovatel na ustanovení zástupce netrvá a v řízení chce vystupovat osobně, by Krajský soud v Brně neměl ani o čem rozhodovat. Nejvyšší správní soud ze stejného důvodu nepřistoupil ani ke zrušení výroku, jímž bylo ukončeno zastupování stěžovatele Mgr. Nikolou Živcovou.

K výroku XIV.:

[81] O nákladech řízení o kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2010 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, o kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 10, o kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku I. a III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, o kasační stížnosti ze dne 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku I. a III. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

K výroku XV.:

[82] O nákladech řízení ve vztahu ke kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2010 proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 9, ke kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 94/2010 - 6 ze dne 7. 10. 2010, ke kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 15, ke kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 A 94/2010 - 16, ke kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2010, č. j. 30 A 74/2010 - 15, a ke kasační stížnosti ze dne 6. 5. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 49, rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení o něm nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

K výroku XVI.:

[83] Protože Nejvyšší správní soud rozhodl pouze o zrušení výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, ale věc krajskému soudu z výše uvedených důvodů nevrátil, musel rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2011, 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012. Stěžovatel, který měl v tomto řízení úspěch, by měl právo na náhradu nákladu řízení (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.), neboť byl ve věci plně úspěšný. Protože však stěžovateli v řízení o kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2011, 22. 9. 2011 a ze dne 10. 1. 2012 proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, žádné náklady řízení podle údajů obsažených ve spisu nevznikly a stěžovatel je ani neuplatňoval, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů v tomto řízení.

K výroku XVII.:

[84] Vzhledem k výrokům XI. a XIII. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud dále rozhodoval o odměně soudem ustanoveného zástupce Mgr. Jana Koptiše, advokáta, neboť ten byl výroky II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2011, č. j. 30 A 94/2010 - 89, a ze dne 14. 9. 2011, č. j. 30 A 74/2010 - 122, ustanoven stěžovateli jako jeho zástupce. Protože však advokát Mgr. Jan Koptiš nezačal hájit zájmy stěžovatele, ale proti svému ustanovení podal kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2011 a 22. 9. 2011 a ve svých následujících podání pouze žádal o zrušení svého ustanovení s obdobnou argumentací jako v kasačních stížnostech v tom směru, že stěžovatel nemá vůči němu důvěru, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že Mgr. Janu Koptišovi se nepřiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu